

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Skiers

Protokolant: Żaneta Maj

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu – Agnieszki Leśniak

po rozpoznaniu dnia 24.06.2014r., 19.09.2014r., 12.11.2014r., 15.12.2014r., 13.01.2015r., 20.03.2015r., 27.03.2015r. sprawy :

- a) **J. S.**, syna L. i Z. z domu N., urodzonego (...) w P.
- b) **A. Z.**, z domu S., córki J. i E. z domu B., urodzonej (...) w P.

oskarżonych o to, że:

w dniach od 26.11.2012r. do 28.11.2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w kwocie co najmniej 450.000 zł doprowadzili Z. I. i B. I. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ww. kwocie w ten sposób, że w związku z zawartą umową z dnia 26.11.2012r., zgodnie z którą A. S. i J. S. zobowiązali się do przeprowadzenia sprzedaży nieruchomości stanowiących własność Z. I. i B. I., a położonych w K.gmina W.powiat (...) stanowiące działki nr (...) (KW (...)), nr (...) (KW (...)), nr (...) (KW (...)) w oparciu o pełnomocnictwo szczególnie udzielone notarialnie – wprowadzili pokrzywdzonych Z. I. i B. I. w błąd co do zamiaru wywiązania się ze wspomnianej wyżej umowy tj. wprowadzili w błąd pokrzywdzonych co do zamiaru sprzedaży nieruchomości stanowiących ich własność oraz wprowadzili ich w błąd jako mocodawców co do zakresu pełnomocnictwa udzielonego A. S. w dniu 27.11.2012r. i J. S. udzielonego w dniu 28.11.2012r. i ich wykorzystania, w wyniku czego doprowadzili przy wykorzystaniu ww. pełnomocnictw do zawarcia w dniu 28.11.2012r. pomiędzy J. S. – pożyczkobiorcą a M. K. (1) – pożyczkodawcą – umowy pożyczki i umowy przewłaszczenia nieruchomości w celu zabezpieczenia wykonania zobowiązania, w wyniku której uzyskali od M. K. (1) pożyczkę w kwocie 450.000 zł, zabezpieczając zwrot udzielonej pożyczki poprzez przewłaszczenie na zabezpieczenie spłaty pożyczki mienie swoich mocodawców B. I. i Z. I. wbrew ich wiedzy i woli, tj. przenosząc na M. K. (1) stanowiące ich własność nieruchomości położone w miejscowości K.gmina W., powiat (...) dla których Sąd Rejonowy w Gorzowie Wlkp., VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...), (...), (...), w wyniku czego pokrzywdzeni zostali doprowadzeni do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 450.000 zł, co stanowi mienie znacznej wartości i utracili własności swoich nieruchomości

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk

1. Oskarżonych **J. S. i A. Z.** uznaje za winnych tego, że w okresie od 26.11.2012r. do 28.11.2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w kwocie co najmniej 450.000 zł doprowadzili Z. I. i B. I. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez utratę własności nieruchomości gruntowych położonych w K.gmina W.powiat (...) stanowiących działki nr (...) (KW (...)), nr (...) (KW (...)), nr (...) (KW (...)) o łącznej wartości 2.264.445 zł w ten sposób, że w związku z zawartą umową z dnia 26.11.2012r., zgodnie z którą A. S. i J. S. zobowiązali się do przeprowadzenia sprzedaży nieruchomości stanowiących własność Z. I. i B. I., a położonych w K.gmina W.powiat (...) stanowiące działki nr (...) (KW (...)), nr (...) (KW (...)), nr (...) (KW (...)) w oparciu o pełnomocnictwo szczególnie udzielone notarialnie – wprowadzili pokrzywdzonych Z. I. i B. I. w błąd co do zamiaru wywiązania się ze wspomnianej wyżej umowy tj. wprowadzili w błąd pokrzywdzonych co do zamiaru sprzedaży nieruchomości stanowiących ich własność oraz wprowadzili ich w błąd jako mocodawców co do zakresu pełnomocnictwa udzielonego

A. S. w dniu 27.11.2012r. i J. S. udzielonego w dniu 28.11.2012r. i ich wykorzystania, w wyniku czego doprowadzili przy wykorzystaniu pełnomocnictwa udzielonego J. S. do zawarcia w dniu 28.11.2012r. pomiędzy J. S. – pożyczkobiorcą a M. K. (1) – pożyczkodawcą – umowy pożyczki i umowy przewłaszczenia nieruchomości w celu zabezpieczenia wykonania zobowiązania, w wyniku której uzyskali od M. K. (1) pożyczkę w kwocie 450.000 zł, zabezpieczając zwrot udzielonej pożyczki poprzez przewłaszczenie na zabezpieczenie spłaty pożyczki mienie swoich mocodawców B. I. i Z. I. wbrew ich wiedzy i woli, tj. przenosząc na M. K. (1) stanowiące własność pokrzywdzonych nieruchomości położone w miejscowości K. gmina W., powiat (...) dla których Sąd Rejonowy w Gorzowie Wlkp., VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...), (...), (...), w wyniku czego pokrzywdzeni zostali doprowadzeni do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez utratę własności ww. nieruchomości gruntowych położonych w K. o łącznej wartości 2.264.445 zł, co stanowi mienie znacznej wartości, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i za to na podstawie art. 294 § 1 kk wymierza:

- a) oskarżonemu J. S. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33§ 2 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) zł
- b) oskarżonej A. Z. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33§ 2 kk wymierza oskarżonej karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) zł

2. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawieszają oskarżonym:

- a) J. S. na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby
- b) A. Z. na okres 4 (czterech) lat tytułem próby

3. Na podstawie § 14 ustęp 2 punkt 5, § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późniejszymi zmianami) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz:

- a) adwokata Ł. M. kwotę 1.771,20 zł brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu J. S.
- b) adwokata M. O. kwotę 1.623,60 zł brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonej A. Z.

4. Na podstawie art. 627 kpk, art. 633 kpk zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe od każdego z nich w 1/2 części, w tym na podstawie art. 1 i art. 2 ust. 1 pkt. 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. 83.49.223 z późn. zm.) wymierza im opłaty

- a) J. S. w kwocie 900 zł
- b) A. Z. w kwocie 660 zł

SSO Mariola Skiers

UZASADNIENIE

W sprawie oskarżonych J. S. i A. Z. sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pokrzywdzony Z. I. wraz z żoną B. I. byli właścicielami nieruchomości gruntowych położonych w K. gmina W. powiat (...) stanowiących działki nr (...) (KW (...)), nr (...) (KW (...)), nr (...) (KW (...)). Pokrzywdzeni postanowili sprzedać te nieruchomości i dlatego Z. I. skontaktował się z J. S., którego znał już wcześniej, gdyż J. S. wycenił inną należącą do pokrzywdzonego nieruchomość. Z. I. był zadowolony ze wcześniejszej współpracy z J. S. w 2011 r. i dlatego darzył go od tego czasu zaufaniem. Nadto J. S. przedstawiał się pokrzywdzonemu jako biegły rzeczoznawca majątkowy, co

też wpływało na pozytywny stosunek pokrzywdzonego do oskarżonego. J. S. już w październiku 2012r. zaproponował pokrzywdzonemu, że wraz ze swoją córką A. S. pomogą mu znaleźć kupca na wskazane wyżej nieruchomości gruntowe.

W dniu 26 listopada 2012r. Z. I. i A. S. zawarli umowę określającą warunki przyszłej transakcji. Umowa ta została podpisana przez Z. I., A. S. i J. S. (k. 8-10). Z umowy tej wynika, że A. S. w ramach własnych powiązań gospodarczo – handlowych nawiązał a umowy kontakt z potencjalnym nabywcą nieruchomości pokrzywdzonego, przy czym sprzedaż tych nieruchomości ma przebiegać trzyetapowo. Pierwszym etapem miało być podpisanie umowy intencyjnej z dokonaniem wpłaty rezerwacyjnej stanowiącej zadatek w kwocie nie niższej niż 15.000 zł. Drugim etapem miała być podpisana umowa przedwstępna powiązana z dokonaniem wpłaty zadatku na poczet ceny sprzedaży nieruchomości w kwocie wynoszącej 30% tej ceny, pomniejszonej o dokonaną wpłatę rezerwacyjną. Trzecim etapem miało być podpisanie umowy sprzedaży nieruchomości powiązanej z dokonaniem wpłaty całości ceny sprzedaży nieruchomości wynoszącej nie mniej niż 15zł za 1 m². Nadwyżka ponad tę kwotę miała stanowić wynagrodzenie oskarżonej A. S.. Strony ustaliły także, że we wszystkich czynnościach powiązanych ze sprzedażą nieruchomości Z. I. reprezentować będzie A. S. w oparciu o pełnomocnictwo szczególne udzielone notarialnie, przy czym pełnomocnictwo to obejmować miało umocowanie do podpisywania umów, przyjmowania wpłat na poczet ceny sprzedaży oraz reprezentowania pokrzywdzonego przed organami administracyjnymi i urzędami. A. S. miała umocowanie swoje wykonywać ze szczególną starannością, uwzględniając wszechstronnie interes prawny pokrzywdzonego, powiadamiając go o każdej podjętej czynności, będzie przekazywać wszystkie przyjęte pieniądze i nie dopuści do przeniesienia prawa własności zanim nabywca nieruchomości nie uiszczy całości ceny. W tym ostatnim zapisie chodziło o to, że wg oskarżonych nabywca nie chciał ujawniać pokrzywdzonemu swojej tożsamości, stąd zapłata miała nastąpić na konto oskarżonej i dopiero przelana na rzecz pokrzywdzonego.

Celem zabezpieczenia należności wynikającej z umowy przysługującej Z. I. A. S. oświadczyła, że ustanowiła zabezpieczenie hipoteczne do kwoty 6.000.000 zł na nieruchomości objętej księgą wieczystą nr (...), czego poświadczeniem jest wniosek o dokonanie stosownego wpisu w księdze wieczystej przekazany Z. I.. Umowa zakładała realizację jej celu do dnia 31.12.2012r.

Umowa ta dotyczyła wyłącznie zamiaru sprzedaży wskazanych w niej nieruchomości przez Z. I.. Nie ma w niej jakichkolwiek zapisów, z których wynikałby zamiar uzyskania przez Z. I. w jak najkrótszym czasie pożyczek, ani też by upoważniał A. S. lub J. S. do zabezpieczenia tymi nieruchomościami zobowiązań osób trzecich czy też przewłaszczenia na zabezpieczenie takich zobowiązań. A. Z. w rzeczywistości nie ustanowiła zabezpieczenia hipotecznego do kwoty 6.000.000 zł na nieruchomości objętej księgą wieczystą nr (...).

W dniu 27 listopada 2012r. A. Z. skontaktowała się z kancelarią notarialną notariusza O. P. i umówiła termin sporządzenia aktu notarialnego tj. pełnomocnictwa, o którym była mowa w umowie pisemnej z dnia 26 listopada 2012r. Projekt tego pełnomocnictwa przesłała A. Z. w dniu 27.11.2012r. Z. I. i jego żona B. I. w tym samym dniu tj. 27.11.2012r. przed notariuszem O. P. udzielili A. Z. pełnomocnictwa (k. 15-17) do:

- sprzedaży ww. nieruchomości pokrzywdzonych osobom, na warunkach i za cenę według uznania pełnomocnika, w tym do zawarcia także umów warunkowych, umów przedwstępnych, przewłaszczenia, przenoszących własność, do zmiany ich treści, odstąpienia lub rozwiązania, a także sporządzenia protokołu niestawiennictwa,
- do odbioru zaliczki, zadatku, ceny sprzedaży wyłącznie przelewem na rachunek bankowy pełnomocnika,
- do składania oświadczeń o poddaniu się rygorowi egzekucji,
- do odbioru korespondencji w zakresie udzielonego pełnomocnictwa,
- rozwiązania lub odstąpienia od umów z dostawcami mediów.

Strony oświadczyły również, że pełnomocnik może być drugą stroną dokonywanych czynności prawnych oraz że nie może udzielić dalszego pełnomocnictwa (akt notarialny repertorium A numer (...)).

W dniu 27 listopada 2012r. umówiony był również termin do zawarcia umowy pożyczki pomiędzy A. Z. a M. K. (1) w kancelarii notarialnej notariusz E. Z.. Kancelarie notarialne O. P. i E. Z. mieszczą się w tym samym budynku przy ul (...) w P.. U notariusz E. Z. stawili się A. Z. oraz M. K. (1) celem zawarcia umowy pożyczki, której zabezpieczeniem miało być przewłaszczenie na zabezpieczenie nieruchomości pokrzywdzonych. Notariusz E. Z. odmówiła jednak sporządzenia aktu notarialnego wskazując, że pełnomocnictwo udzielone A. Z. przez Z. i B. I. nie upoważnia do przewłaszczenia nieruchomości na zabezpieczenie zobowiązań osób trzecich, a także dodała, że z uwagi na pozostawanie przez A. Z. w związku małżeńskim, w którym obowiązuje wspólność majątkowa małżeńska konieczna jest zgoda na zawarcie umowy pożyczki wyrażona przez małżonka lub też jego osobisty udział przy akcie notarialnym. E. Z. oświadczyła również, że dowód osobisty A. Z. utracił ważność, gdyż nie zawiera wzmianki o zawartym związku małżeńskim i obecnym nazwisku oskarżonej. Notariusz E. Z. wskazała również, że najlepiej byłoby gdyby właściciele nieruchomości tj. Z. i B. I. też stanęli do tego aktu lub to w jej kancelarii udzielili pełnomocnictwa, tak by mogła im wszystko wytłumaczyć.

W związku z takim stanowiskiem notariusz E. Z., której kancelarię wskazał M. K. (1) – pożyczkodawca, A. Z. skontaktowała się telefonicznie ze Z. I. i powiedziała mu, że nabywca nieruchomości domaga się, by stroną transakcji był J. S. i dlatego zachodzi konieczność ponownego udzielenia pełnomocnictwa notarialnego, ale tym razem dla J. S..

W dniu 28 listopada 2012r. Z. I. i jego żona B. I. ponownie stawili się przed notariuszem O. P. i w formie aktu notarialnego (repertorium A numer (...)) udzielili J. S. pełnomocnictwa o szerszym zakresie niż A. Z.. W tym pełnomocnictwie znalazł się bowiem zapis żądany przez notariusz E. Z. tj. że na mocy tego pełnomocnictwa pełnomocnik jest uprawniony również do przewłaszczenia nieruchomości na zabezpieczenie zobowiązań osób trzecich (k. 18-20). Na pytanie pokrzywdzonego dotyczące pełnomocnictwa oskarżona odpowiedziała, że takiej treści pełnomocnictwa wymaga bank, bo inaczej nie udzieli pożyczki kupującemu, co potwierdził notariusz.

Następnie w tym samym dniu tj. 28 listopada 2012r., ale już przed notariusz E. Z. stawił się M. K. (1) i oskarżony J. S., który przedłożył pełnomocnictwo udzielone mu przez pokrzywdzonych. Pomiędzy J. S. – pożyczkobiorcą a M. K. (1) – pożyczkodawcą – doszło do zawarcia umowy pożyczki i umowy przewłaszczenia nieruchomości pokrzywdzonych w celu zabezpieczenia wykonania zobowiązania, w wyniku której oskarżony uzyskał od M. K. (1) pożyczkę w kwocie 450.000 zł z 3 miesięcznym terminem spłaty, zabezpieczając zwrot udzielonej pożyczki poprzez przewłaszczenie na zabezpieczenie spłaty pożyczki mienie swoich mocodawców B. I. i Z. I.. W dniu podpisania umowy pożyczki M. K. (1) przekazał do rąk J. S. kwotę 250.000 zł, a także przełał na konto A. Z. kwotę 200.000 zł (historia rachunku A. Z. k. 313). Kwotę 200.000 zł w dniu 28.11.2012r. A. Z. wpłaciła na własne konto – wpłata własna k. 313. Tego samego dnia tj. 28.11.2012r. oskarżona A. Z. przełała kwotę 390.000 zł na konto (...) sp. z o.o. ul. (...), (...)-(...) G. – k. 313. Pieniądze te miały stanowić wkład oskarżonych w transakcję, której inicjatorem był J. U.. Celem transakcji był zakup za pieniądze pochodzące od oskarżonych, M. J. (1) i małżeństwa B. dolarów amerykańskich od osoby narodowości (...) i ich sprzedaż z 20% zyskiem. Pieniądze te w dniu 3.12.2012r. podczas przewożenia na miejsce transakcji zostały skradzione z zaparkowanego w miejscowości G. pod hotelem samochodu, a kradzież ta została zgłoszona organom ścigania. Postępowanie w tej sprawie zostało umorzone.

Z. I. po udzieleniu pełnomocnictwa wielokrotnie kontaktował się z J. S. i A. Z. i uzyskiwał od nich zapewnienia, że sprawa jest w toku, a nabywca zbiera pieniądze. W lutym 2013r. pokrzywdzony od notariusza O. P. dowiedział się, że nie jest już właścicielem nieruchomości. W lutym 2013r. pod wpływem presji wywieranej przez pokrzywdzonego oskarżony J. S. pokazał pokrzywdzonemu Z. I. akt notarialny pożyczki z dnia 28.11.2012r. Wcześniej pokrzywdzony Z. I. ani jego żona B. I. nic nie wiedzieli na temat umowy pożyczki zabezpieczonej przewłaszczeniem ich nieruchomości w celu wykonania zobowiązania. Cała ta transakcja odbyła się bez ich wiedzy i zgody, a w wyniku tej umowy stracili prawo własności nieruchomości nie uzyskując w zamian żadnego ekwiwalentnego świadczenia. Pokrzywdzeni byli zainteresowani wyłącznie sprzedażą należących do nich nieruchomości i nigdy nie godzili się na to, by stanowiła ona przedmiot zabezpieczenia pożyczki udzielonej J. S.. W związku z całą tą sytuacją w dniu 5.02.2013r. pokrzywdzeni odwołali pełnomocnictwo udzielone obu oskarżonym.

Przed zawarciem umowy pożyczki oskarżeni nie znali się z M. K. (1). M. K. (1) posiadał gotówkę, którą chciał zainwestować i dlatego przedstawił swoją propozycję firmie (...) sp. z o.o., z którą współpracował już wcześniej.

Do tej samej firmy w październiku 2012r. zgłosiła się też A. Z.. W rozmowie z pracownicą firmy (...) oskarżona wykazała zainteresowanie pożyczką w kwocie 400.000 – 500.000zł, a uzyskane w ten sposób środki pieniężne chciała przeznaczyć na tzw. „interes życia”, nie wskazując jednak dokładnie na czym ten interes miałby polegać. Jednocześnie oskarżona wskazała, że zabezpieczeniem ewentualnej pożyczki będzie nieruchomości osoby trzeciej. Za pośrednictwem (...) sp. z o.o. doszło do skontaktowania M. K. (1) jako potencjalnego pożyczkodawcy i A. Z. jako potencjalnego pożyczkobiorcy. Na początku oskarżona jako zabezpieczenie pożyczki proponowała jedynie część nieruchomości pokrzywdzonych o powierzchni około 10 ha. M. K. (1) chciał jednak dokonać oględzin nieruchomości mającej stanowić zabezpieczenie pożyczki. Po dokonanych oględzinach M. K. (1) stwierdził jednak, że na zabezpieczenie tak wysokiej pożyczki ta nieruchomość ma za małą wartość. Wówczas A. Z. zaproponowała całą nieruchomość pokrzywdzonych jako zabezpieczenie transakcji, na co M. K. (1) wyraził zgodę. Do zawarcia umowy pożyczki doszło ostatecznie pomiędzy M. K. (1) a oskarżonym J. S.. W umówionym terminie jednak oskarżony J. S. nie zwrócił pożyczkodawcy pieniędzy. W dniu 16.01.2013r. z konta A. Z. na konto M. K. (1) została przelana kwota 20.000 zł, a w dniu 10.04.2013r. na konto M. K. (1) wpłynęła kwota 240.000 zł. Łącznie więc z kwoty pożyczki M. K. (1) odzyskał 260.000 zł.

M. K. (1) w dniu 8.03.2013r. w kancelarii notarialnej E. Z. udzielił Z. I. pełnomocnictwa do zwrotnego przeniesienia prawa własności przedmiotowych nieruchomości po spełnieniu warunków umowy pożyczki zawartej z J. S. w dniu 28.11.2012r.

Z tytułu zawartej umowy z (...) sp. z o.o. J. S. winien zapłacić spółce 40.000 zł. Oskarżony na poczet tego wynagrodzenia wpłacił 15.000 zł.

Na dzień 28.11.2012r. łączna wartość rynkowa nieruchomości gruntowych położonych w K.gmina W.powiat (...)stanowiących działki nr (...) (KW (...)), nr (...) (KW (...)), nr (...) (KW (...)) wynosiła 2.264.445 zł (k. 767) i tak :

- wartość działki (...) o powierzchni 263.200 m² wynosiła 1.409.246 zł

- wartość działki (...) o powierzchni 93.200 m² wynosiła 784.129 zł

- wartość działki (...) o powierzchni 3.500 m² wynosiła 71.070 zł.

W dniu 7.03.2013r. pokrzywdzeni złożyli do Sądu Okręgowego w Poznaniu I Wydział Cywilny pozew o ustalenie nieważności umowy pożyczki zawartej pomiędzy J. S.a M. K. (1)(Sygn. akt I C 662/13). W toku postępowania cywilnego sąd postanowieniem z dnia 10.04.2013r. ustanowił zakaz zbywania i obciążania nieruchomości położonych w miejscowości K.gmina W., powiat (...)dla których Sąd Rejonowy w Gorzowie W., VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...), (...), (...). Nieprawomocnym wyrokiem z dnia 6.11.2014r. sąd w sprawie I C 662/13 ustalił, że przedmiotowa umowa pożyczki jest nieważna (k. 1031).

Oskarżony **J. S.** urodził się (...) w P.. Posiada wykształcenie wyższe., z zawodu ekonomista. Jest żonaty, posiada czworo pełnoletnich dzieci. Nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu. Oskarżony nie jest nigdzie zatrudniony, uzyskuje rentę w wysokości 1097,56 zł miesięcznie. Jest współwłaścicielem nieruchomości kw (...) k . 552 i nast. Oskarżony był dotychczas karany karnie wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 23.01.2013r. w sprawie XVI K 118/12 za przestępstwo z art. 18§ 3 kk w zw. z art. 286§ 1 kk i art. 294§ 1 kk i art. 297§ 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby.

Z opinii psychiatrycznej i psychologicznej dotyczącej oskarżonego J. S. wynika, że biegli nie stwierdzili u oskarżonego choroby psychicznej i upośledzenia umysłowego, natomiast rozpoznali organiczne zaburzenia nastroju u osoby z pierwotnie skłonnością do stanów depresyjnych oraz łagodne zaburzenia otępienne. In tempore criminis J. S. miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Nie stwierdzono również psychiatrycznych przeszkód do udziału oskarżonego w procesie.

Również stan zdrowia somatycznego pozwala oskarżonemu na udział w procesie.

Oskarżona **A. Z.** urodziła się (...) w P.. Jest mężatką, matką dwójki dzieci w wieku 13 lat i 1 roku i 7 miesięcy pozostających na jej utrzymaniu. Posiada wykształcenie średnie. Oskarżona w chwili wniesienia aktu oskarżenia nie była nigdzie zatrudniona, przebywała na urlopie macierzyńskim uzyskując dochód 1700 zł. Obecnie prowadzi działalność gospodarczą jak wskazuje ze stratą. Nie posiada majątku. Oskarżona nie była dotychczas karana karnie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

1. w części na podstawie wyjaśnień oskarżonego J. S. (k. 369-371, 405-407, 408-410, 677-680, 684, 695-696, 697, 897-898, 965 akt), A. Z. (k. 340-342, 680-684, 696, 898-899, 932, 933, 934 akt)
2. zeznań świadków: Z. I. (k. 1-5, 179-180, 286-288, 685-690, 925), B. I. (k. 78, 690-691), M. K. (1) (k. 80-84, 309, 691-697), M. D. (k. 269-270, 889-894), A. G. (k. 274-275, 894-899), E. Z. (zeznania świadka złożone w sprawie SO w Poznaniu I C 662/13 w dniu 16 stycznia 2014 roku k. 449-450 w zw. z k. 922-924), O. P. (zeznania świadka złożone w sprawie I C 662/13 SO W Poznaniu z dnia 2 czerwca 2014 roku k. 630v w zw. z k. 924-926), K. Z. (1) (k. 378-379, 926-929), D. U. (k. 352-353, 930-931), M. J. (2) (k. 960-966), J. U. (k.1021-1023), R. T. (k. 350-351 w zw. z k. 1023)
3. opinii biegłych:
 - a) pisemnej i ustnej opinii biegłego Z. J. (k. 764-831, 931-934)
 - b) pisemnej opinii ZMS na k. 518-521, 530-532
 - c) pisemnej opinii sądowo – psychiatrycznej i sądowo – psychologicznej dotyczących oskarżonego J. S. (k. 423-427, 429-432)
4. dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, a ujawnionych na rozprawie na kartach: 7-40, 45-51, 70-74, 85-91, 99-101, 132-134, 138-169, 172-178, 188-260, 265-268, 276-285, 289-299, 301, 303-306, 312-323, 326-329, 361, 392-398, 433-439, 493-498, 542-600, 629, 636-675, 738-744, 748-760, 833-835, 849-852, 912-918, 938-940, 947-953, 978-999, 1031-1045.

Zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego **oskarżony J. S.** nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia.

Za wiarygodne sąd uznał tylko te wyjaśnienia oskarżonego, które znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Oskarżony wiarygodnie wyjaśnił, że doszło do podpisania umowy z dnia 26.11.2012r. i że umowę tą przygotowała oskarżona. Okoliczność ta jest potwierdzona dokumentem – przedmiotową umową i zeznaniami Z. I.. Wiarygodnie potwierdził również, że doszło do zawarcia umowy pożyczki z M. K. oraz przekazania pieniędzy częściowo gotówką, częściowo przelewem.

Za niewiarygodne sąd uznał jednak wskazywane przez oskarżonego powody zawarcia przez pokrzywdzonego tej umowy tzn., że była to chęć szybkiego uzyskania gotówki przez Z. I.. Wyjaśnienia takie nie znajdują żadnego potwierdzenia zarówno w zapisach umowy jak i zeznaniach Z. i B. I.. Poza tym przecież pieniądze z pożyczki zostały w kwocie 200.000 zł od razu tj. 28.11.2012r. wpłacone na konto oskarżonej, a następnie z przekazanych w gotówce oskarżonemu przez M. K. 250.000 zł oskarżona 200.000 zł wpłaciła na swoje konto też 28.11.2012r. Tego samego dnia 390.000 zł zostaje przelane na konto (...) sp. z o.o. Chronologia tych zdarzeń wskazuje, że oskarżony nigdy nie zaproponował tych pieniędzy z pożyczki w kwocie 450.000 zł pokrzywdzonemu ani nigdy nie miał zamiaru mu ich proponować. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie sąd uznał za przyjętą linię obrony. Za niewiarygodne sąd uznał również twierdzenia oskarżonego jakoby jedynym powodem zmiany pełnomocnictwa i wskazanie jego jako pełnomocnika był nieaktualny dowód osobisty oskarżonej. W tym bowiem zakresie jest to sprzeczne z treścią obu pełnomocnictw, które ewidentnie się różnią treścią. Nadto z zeznań E. Z. jednoznacznie wynika, że dla zawarcia umowy z M. K. (1) wymagała szerszego zakresu pełnomocnictwa. Niewiarygodne są również twierdzenia oskarżonego, że to on poprosił pokrzywdzonego o odwołanie udzielonego mu pełnomocnictwa i I. się na to zgodził. Jednoznacznie zaprzeczał

temu pokrzywdzony Z. I. wskazując, że doszło do tego z jego inicjatywy. Za niewiarygodne sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego, że on proponował pokrzywdzonemu te pieniądze z pożyczki od K.. Pokrzywdzony jednoznacznie wskazał, że oskarżeni nie proponowali mu żadnych pieniędzy z tytułu tej pożyczki, a nadto on sam nigdy nie wyrażał zgody na żadne pożyczki, gdyż jego celem była sprzedaż tej nieruchomości .

Za niewiarygodne sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego, w których wskazywał, że od M. K. (1) w gotówce otrzymał 200.000 a nie 250.000 zł. W tym bowiem zakresie oskarżony zmienił swoje wyjaśnienia k. 696, a nadto w tym zakresie były one sprzeczne z zeznaniami M. K. (1) i treścią aktu notarialnego umowy pożyczki.

Zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego **oskarżona A. Z.** nie przyznała się do zarzucanego jej czynu i złożyła wyjaśnienia.

Za wiarygodne sąd uznał wyjaśnienia oskarżonej w zakresie, w których są one zgodne z pozostałym materiałem dowodowym. Za wiarygodne sąd uznał wyjaśnienia oskarżonej, w których wskazywała ona, że to ona przygotowała treść umowy z 26.11.2012r. zawartej z pokrzywdzonym oraz okoliczności związane z nawiązaniem współpracy z (...) sp. z o.o., okoliczności poznania M. K. (1) i jej wyjaśnienia potwierdzające zawarcie umowy pożyczki pomiędzy M. K. (1) a jej ojcem J. S..

Za niewiarygodne sąd uznał wyjaśnienia oskarżonej, w których wskazywała ona że może notariusz Z. wskazywała, by pełnomocnictwo udzielane przez pokrzywdzonych zostało sporządzone u niej w kancelarii, ale oskarżona puściła to mimo uszu i że wcale nie chodziło jej o to, by uniknąć bezpośredniego kontaktu pokrzywdzonych z rejentem Z.. W ocenie sądu wyjaśnienia te są tylko linią obrony. Okoliczność sugerowania notariuszowi Z., by u niej było sporządzone pełnomocnictwo przez pokrzywdzonych wynika zarówno z zeznań rejenta E. Z. jak i zeznań M. K. (1), M. D. i A. G.. W związku jednak z koniecznością rozszerzenia pełnomocnictwa, gdyby pełnomocnictwo to było podpisywane przez pokrzywdzonych w kancelarii rejenta Z. to z pewnością wyjaśniłaby ona dlaczego zachodzi konieczność rozszerzenia tego pełnomocnictwa, a tego oskarżeni nie chcieli. Pokrzywdzeni mogliby się bowiem dowiedzieć, że chodzi o pożyczkę dla J. S. a nie sprzedaż ich nieruchomości.

Za niewiarygodne sąd uznał również wyjaśnienia oskarżonej, w których twierdziła ona, że pokrzywdzony wyrażał zgodę na wszystkie czynności związane z tą nieruchomością byle tylko uzyskał jakieś środki finansowe, że potem gdy zaproponowali mu pieniądze z pożyczki to on odmówił ich przyjęcia. W tym względzie aktualne są rozważania poczynione wyżej przy omawianiu wyjaśnień oskarżonego J. S.. Wyjaśnienia oskarżonej są bowiem w tym zakresie sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonych, a także z treścią umowy z 26.11.2012r. Skoro ta umowa została zawarta w tak krótkim czasie przed transakcją z M. K. (1) to nie było przeszkód by przy tak szczegółowej umowie uzupełnić ją o zapisy dotyczące pożyczki. W umowie jednak takich zapisów brak. Niewiarygodne są twierdzenia oskarżonej, że zdecydowała się na wykorzystanie pieniędzy od K. dopiero po odmowie ich przyjęcia przez pokrzywdzonego. W tym bowiem zakresie są one sprzeczne z zeznaniami M. D. i A. G. z których jednoznacznie wynika, że oskarżona potrzebowała tych pieniędzy na interes życia. Z kolei z zeznań K. Z. (1), D. U., J. U. i M. J. (1) jednoznacznie wynika, że interes polegający na zakupie waluty był planowany już dużo wcześniej, ale konieczne było uzbieranie wymaganej opłacalnej kwoty pieniędzy na tą wymianę. Wiarygodnie przy tym oskarżona wyjaśniła, że na poczet tej transakcji przekazała kwotę 390.000 zł, albowiem potwierdza to przelew k. 313.

Za niewiarygodne sąd uznał wyjaśnienia oskarżonej, w których wskazywała, że od M. K. (1) w gotówce otrzymali 200.000 a nie 250.000 zł, a łączna kwota pożyczki to 400.000 zł. W tym bowiem zakresie były one sprzeczne z zeznaniami M. K. (1) i treścią aktu notarialnego umowy pożyczki, zeznaniami M. D. i A. G.. Żadnym uzasadnieniem wskazywanej przez oskarżoną kwoty nie jest wynagrodzenie należne (...) sp. z o.o. w kwocie 40.000 zł. Z zeznań M. D. i A. G. dokładnie wynika dlaczego taka a nie wyższa była kwota wynagrodzenia.

W tym miejscu wskazać należy, że za niewiarygodne sąd uznał twierdzenia oskarżonych, że zostali oni oszukani podczas transakcji wymiany walut, w którą zainwestowali pieniądze z pożyczki od M. K. (1). Przede wszystkim okoliczność ta nie znajduje potwierdzenia ani w zeznaniach M. J. (2), ani J. U., ani D. U. ani K. Z. (2). Z ich zeznań wynika bowiem, że doszło do kradzieży pieniędzy z samochodu, a sprawcy nie zostali ujęci. Twierdzenia oskarżonych

oraz M. J. (2), że ta kradzież była upozorowana są gołosłowne i są to tylko ich przypuszczenia. Podkreślić jednak należy, że utrata pieniędzy przez oskarżonych nie ma żadnego wpływu na ustalenie ich odpowiedzialności karnej w niniejszym postępowaniu. Dla bytu przestępstwa oszustwa na szkodę Z. i B. I. nie ma żadnego znaczenia czy oskarżeni te pieniądze utracili czy nie.

Za wiarygodne w całości sąd uznał zeznania pokrzywdzonych **Z. i B. I.** Z zeznań tych jednoznacznie wynika, że wszystkimi sprawami związanymi ze sprzedażą przedmiotowych nieruchomości zajmował się Z. I., a jego żona działała w zaufaniu do jego decyzji. Pokrzywdzona wiedzę swoją posiadała z informacji uzyskanych od męża. Z. I. opisał swoją znajomość z oskarżonym, swoje zaufanie do niego. Zrelacjonował również dokładnie przebieg wydarzeń, a jego zeznania stanowiły podstawę ustaleń faktycznych. Zeznania tych świadków są spójne, logiczne, wzajemnie zgodne. Z zeznań tych świadków jednoznacznie wynika, że pełnomocnictwa dla oskarżonych podpisali z uwagi na zawartą przez Z. I. umowę z 26.11.2012r. W ocenie sądu na wiarygodność zeznań Z. I. wskazuje ich zgodność z umową z dnia 26.11.2012r. W świetle treści tej umowy logicznym jest, że pokrzywdzony nie podpisałby pełnomocnictwa wybiegającego poza ramy wcześniej zawartej umowy z 26.11.2012r., w której jednoznacznie wyraził swój zamiar sprzedaży nieruchomości. Zeznania pokrzywdzonych znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków O. P., M. K. (1), M. D., zgromadzonych w aktach sprawy dokumentach. Twierdzenia dotyczące wniosku o wpis w księdze wieczystej znajdują potwierdzenie w dokumencie k. 11-14. Za wiarygodne sąd uznał także zeznania pokrzywdzonego, że do podpisania drugiego pełnomocnictwa doszło dlatego, że tak życzył sobie kupujący, tak przynajmniej przekazali mu oskarżeni. Jest bowiem oczywiste, że wskazanie prawdziwej przyczyny tj. zbyt wąski zakres pełnomocnictwa udaremniłby zamiar oskarżonych co do uzyskania pożyczki, a środki te były im niezbędne na planowaną transakcję walutową. Zeznania pokrzywdzonego dotyczące jego rozumienia udzielonych pełnomocnictw są zgodne również z zasadami doświadczenia życiowego. Trudno oczekiwać, by pokrzywdzony rozumiał skomplikowane zwroty prawnicze zawarte w pełnomocnictwach w zakresie przewłaszczenia czy też zabezpieczenia zobowiązań wobec osób trzecich. W tym miejscu wskazać należy, że również M. K. (1) wskazywał, że nie wie dokładnie co kwestionowała notariusz w pełnomocnictwie, bo są to kwestie prawne. Drobne rozbieżności pomiędzy zeznaniami świadków Z. i B. I. co do przeznaczenia pieniędzy ze sprzedaży nieruchomości (Z. I. wskazywał, że potrzebowali pieniędzy, a B. I. że miało to być zabezpieczenie na starość) nie podważały wiarygodności zeznań świadków. Wskazać jednak należy, że to Z. I. podejmował wszelkie decyzje co do majątku wspólnego małżonków zatem zasadne jest przyjęcie, że to jego zeznania w tym zakresie są rozstrzygające. Pokrzywdzona B. I. mogła podać przeznaczenie tych pieniędzy wg swoich odczuć, a nie uzgodnień z mężem. Okoliczność ta jednak nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Wskazać należy, że pokrzywdzony początkowo wskazał, że pełnomocnictwa dla oskarżonych były udzielane tego samego dnia, a w rzeczywistości były udzielane dzień po dniu ale okoliczność ta wynika wprost z treści pełnomocnictw i potwierdził to świadek na rozprawie. Zdaniem sądu wynika to z upływu czasu i zdenerwowania pokrzywdzonego. Pokrzywdzony wskazał również, że jego zdaniem oba pełnomocnictwa udzielone pokrzywdzonym miały taką samą treść. Oczywistym jest jednak w świetle dokumentów pełnomocnictw, że to udzielone J. S. miało szerszy zakres. Zeznania te nie miały jednak na celu wprowadzania w błąd wymiaru sprawiedliwości a jedynie wskazują na rozumie tych pełnomocnictw przez pokrzywdzonego. Da niego ich treść była taka sama. Zwroty bowiem użyte w tych pełnomocnictwach mają charakter ściśle prawny i dla przeciętnego obywatela są niezrozumiałe.

Za wiarygodne sąd uznał zeznania świadka **E. Z. i O. P.** Świadcowie ci wykonują zawód notariusza i składali zeznania na okoliczności związane z wykonywaną przez nich pracą zawodową. Zeznania tych świadków są jasne, spójne, logiczne i wzajemnie zgodne. Zeznania tych świadków znajdują także potwierdzenie w treści sporządzonych przez nich aktów notarialnych. Na uwagę zasługują w szczególności zeznania świadka E. Z., która przedstawiła okoliczności związane ze spotkaniami w jej kancelarii M. K. (1), A. Z. oraz J. S., okoliczności zawieranej umowy pożyczki, zgłaszane przez nią zastrzeżenia co do pełnomocnictwa dla A. Z. udzielonego przez pokrzywdzonych. Świadek wskazał również na okoliczność, że sugerowała by pełnomocnictwo przez właścicieli nieruchomości też było sporządzone u niej w kancelarii lub by brali oni udział w podpisywaniu aktu notarialnego. Okoliczności tej w swoich wyjaśnieniach nie zaprzeczyła oskarżona wskazując, że może umknęło to jej uwadze k. 696. Oczywistym jest przy tym, że z uwagi na upływ czasu na rozprawie w niniejszej sprawie świadkowie ci nie potrafili wszystkich szczegółów przytoczyć, ale nie podważa to ich wiarygodności, zważywszy na fakt, że dla nich były to rutynowe czynności.

Za wiarygodne sąd uznał zeznania świadka **M. K. (1)**. Wskazał on okoliczności w jakich poznał oskarżonych, okoliczności nawiązania współpracy z (...) sp. z o.o., ogłędziny nieruchomości, opisał wizyty u notariusz E. Z. oraz wskazał na akty notarialne jakie z jego udziałem zostały sporządzone, a także wpłaty dokonane na poczet umowy pożyczki. Świadek jest osobą obcą dla stron, nie miał powodów by zeznawać na korzyść którejsz ze stron, chciał jedynie zainwestować posiadane pieniądze. Świadek nie odzyskał od J. S. zainwestowanych pieniędzy i w tym sensie też jest pokrzywdzony przez oskarżonego. Zeznania tego świadka są jasne, spójne, logiczne, znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków A. G., M. D. oraz E. Z. i O. P., a także w dokumentach w szczególności w treści aktu notarialnego umowy pożyczki. Wskazać należy, że M. K. (1) wskazywał na rozprawie, że były 2 pełnomocnictwa dla J. S., bo pierwsze pełnomocnictwo nie spełniało kryteriów k 692. W ocenie sądu z uwagi na upływ czasu świadek myli pełnomocnictwo udzielone oskarżonej i pełnomocnictwo udzielone oskarżonemu. Okoliczność jednak, że M. K. (1) inwestor nie jest w stanie precyzyjnie określić braków tego pełnomocnictwa potwierdza podnoszoną wyżej okoliczność, że także Z. I. nie rozumiał tych prawniczych zapisów pełnomocnictwa.

Za wiarygodne w przeważającym zakresie sąd uznał zeznania świadka **M. D. i A. G.**. Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, albowiem są jasne, logiczne i zgodne z zeznaniami M. K. (1) i dokumentami zgromadzonymi w aktach sprawy. Świadcowie ci opisali okoliczności nawiązania współpracy z oskarżonymi, wskazywany przez oskarżoną „interes życia”, na który potrzebowała gotówki, okoliczności zaproponowania udzielenia pożyczki M. K. (1), dokonanie ogłędzin nieruchomości pokrzywdzonych, a także wizyt u notariusz E. Z., kwestionowania przez nią zakresu pełnomocnictwa udzielonego przez pokrzywdzonych, zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki a także wzajemnych rozliczeń z oskarżonymi. Pokreślić jednak należy, że świadkowie ci nie posiadali wiedzy na temat uzgodnień czynionych pomiędzy oskarżonymi a pokrzywdzonymi. Sąd odmówił jednak wiary zeznaniom A. G., w których wskazywał, że podczas ogłędzin nieruchomości obecna była oskarżona, okoliczności tej bowiem zaprzeczył M. K. wskazując, że oskarżonej tam nie było i poznał ją dopiero później. Okoliczność ta nie miała jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Oczywistym jest również, że pewne szczegóły zacierają się w pamięci i świadkowie pewnych szczegółów składając zeznania na rozprawie już nie pamiętali. Niewiarygodnie M. D. zeznała, że od oskarżonych tytułem zapłaty otrzymali 7000 zł. Zeznania te sprostowała po odczytaniu jej zeznań z postępowania przygotowawczego wskazując, że wtedy pamiętała lepiej i skoro zeznała że wpłata opiewała na 15.000 zł to tak było.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka **R. T.** Świadek zaprzeczył, by wniosek o wpis w księdze wieczystej k. 11-14ostał sporządzony przez niego, ani by on go podpisywał. Potwierdził, że zna oskarżonych. Sąd nie miał podstaw, by kwestionować zeznania tego świadka, są one jasne, spójne i logiczne.

Zeznania świadków **K. Z. (1), D. U., J. U. i M. J. (1)** sąd uznał za wiarygodne w zakresie, w jakim potwierdzali oni, że znali oskarżonych, że wspólnie planowali zarobienie znacznych pieniędzy na zakupie dolarów i ich szybkiej odsprzedaży oraz że podczas wiezienia pieniędzy na transakcję na parkingu przed hotelem dokonano kradzieży z włamaniem do ich samochodu i pieniądze zginęły. W tym zakresie zeznania tych świadków są spójne, logiczne i wzajemnie zgodne. Dalsze szczegóły tych wyjaśnień wskazujące na obecny konflikt pomiędzy stronami tego „złotego” interesu, wzajemne podejrzania kto kogo oszukał nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, dlatego w tym zakresie sąd odstąpił od ich omawiania i oceny. Podkreślić należy, że świadkowie ci nie posiadali wiedzy na okoliczność skąd oskarżeni posiadali pieniądze na tą inwestycję i nie znali pokrzywdzonych Z. i B. I.. Podkreślić jednak należy, że sąd nie dał wiary K. Z. (1) w zakresie w jakim wskazywała, że to spółka (...) pożyczła oskarżonym pieniądze, albowiem na rozprawie się z tego wycofała a jest to sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym.

Za przydatne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy Sąd Okręgowy uznał **opinie biegłych** wymienione wyżej. Opinie te zostały sporządzone w sposób fachowy i rzetelny, zaś ich wnioski okazały się logiczne oraz jasne. Opinie te, za wyjątkiem omówionej poniżej nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Dlatego też nie wzbudziły jakichkolwiek wątpliwości Sądu Okręgowego tak co do prawidłowości przeprowadzonych na ich potrzeby badań, jak i co do trafności wniosków w nich zawartych.

Za w pełni wiarygodną i przydatną dla rozstrzygnięcia Sąd uznał pisemną i ustną opinię biegłego rzeczoznawcy majątkowego **Z. J.** W ocenie Sądu jest ona spójna, jasna, wyczerpująca i została sporządzona w sposób rzetelny.

Biegły ustosunkowując się do pytań i wątpliwości obrony w sposób przekonujący wyjaśnił, dlaczego wybrał te, a nie inne transakcje rynkowe do porównania z uwzględnieniem przeznaczenia nieruchomości w Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Miasta i Gminy W. (dla przedmiotowej nieruchomości nie obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego) jako obszar rolniczej przestrzeni produkcyjnej z dopuszczeniem zabudowy siedliskowej (k. 766). Przekonująco wyłożył również, dlaczego jego zdaniem należało przyjąć współczynnik ekspercki „K” z uwagi na ukształtowanie terenu. Podkreślić należy, że przepisy procedury karnej nie określają i nie mogą określać zakresu i metod badań specjalistycznych przeprowadzonych przez biegłych, w tej bowiem materii zasadnicze znaczenie mają specjalistyczne kwalifikacje biegłych (zob postanowienia SA w Katowicach z dnia 21 czerwca 2012 r., II AKz 386/12, LEX 1220228). Biegły Z. J. uwzględniając Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Miasta i Gminy W. według swojej najlepszej wiedzy dokonał wyboru najbardziej reprezentatywnych transakcji z rynku nieruchomości na podstawie danych ze Starostwa w Gorzowie Wlkp. Biegły zasadnie wskazał, że są to dane pozyskane z aktów notarialnych dotyczących transakcji rzeczywiście zaistniałych na rynku. Podnoszone przez oskarżoną ceny transakcji nie zaistniałych na rynku nie mogą być brane pod uwagę. Fakt oferowania a nie faktycznej sprzedaży żwirowni nie może być przecież wyznacznikiem do wyceny nieruchomości. Ponadto podkreślenia wymaga, że to przekonanie organu prowadzącego postępowanie karne a nie strony jest decydujące dla oceny, czy opinia biegłego jest niepełna i wymaga uzupełnienia (zob. przykładowo wyrok SN z dnia 21 sierpnia 2013 r., IV KK 173/13, LEX nr 1375229). W ocenie Sądu Okręgowego, z uwagi na wyżej wskazane argumenty, opinii biegłego Z. J. nie sposób zasadnie zarzucić niepełności i nie ma potrzeby jej uzupełnienia. Na jej podstawie Sąd Okręgowy zweryfikował faktyczną wartość nieruchomości będących przedmiotem niniejszego postępowania przyjmując, iż wynosiła ona łącznie dla wszystkich 3 działek 2.264.445 zł.

Sąd Okręgowy dał wiarę wszystkim **dokumentom** stanowiącym podstawę rozstrzygnięcia, za wyjątkiem wskazanych poniżej jako, że ich treść i autentyczność nie nasuwały zastrzeżeń. Zostały one sporządzone w przewidzianej przez prawo formie i wydane przez uprawnione podmioty w zakresie ich działania. Żaden z uczestników nie podważał w trakcie postępowania ich wiarygodności, a i Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by zakwestionować je z urzędu.

Za niewiarygodny sąd uzans dokument wniosek o wpis do k. 11-14, albowiem R. T. zaprzeczył by dokument ten pochodził od niego a nie było takiego wpisu w kw. Sąd nie badał jednak kto dokonał ewentualnego podrobienia dokumentu, gdyż nie miało to znaczenia dla przedmiotowej sprawy.

Wskazać należy, że ujawnione pisma procesowe stron z postępowania cywilnego stanowią dowód tylko tego, że toczy się takie postępowanie i że strony zajęły takie stanowisko jak w piśmie, a nie że jest ono prawdziwe.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Oskarżeni J. S. i A. Z. stanęli pod zarzutem tego, że w dniach od 26.11.2012r. do 28.11.2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w kwocie co najmniej 450.000 zł doprowadzili Z. I. i B. I. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ww. kwocie w ten sposób, że w związku z zawartą umową z dnia 26.11.2012r., zgodnie z którą A. S. i J. S. zobowiązali się do przeprowadzenia sprzedaży nieruchomości stanowiących własność Z. I. i B. I., a położonych w K.gmina W.powiat (...) stanowiące działki nr (...) (KW (...)), nr (...) (KW (...)), nr (...) (KW (...)) w oparciu o pełnomocnictwo szczególne udzielone notarialnie – wprowadzili pokrzywdzonych Z. I. i B. I. w błąd co do zamiaru wywiązania się ze wspomnianej wyżej umowy tj. wprowadzili w błąd pokrzywdzonych co do zamiaru sprzedaży nieruchomości stanowiących ich własność oraz wprowadzili ich w błąd jako mocodawców co do zakresu pełnomocnictwa udzielonego A. S. w dniu 27.11.2012r. i J. S. udzielonego w dniu 28.11.2012r. i ich wykorzystania, w wyniku czego doprowadzili przy wykorzystaniu ww. pełnomocnictw do zawarcia w dniu 28.11.2012r. pomiędzy J. S. – pożyczkobiorcą a M. K. (1) – pożyczkodawcą – umowy pożyczki i umowy przewłaszczenia nieruchomości w celu zabezpieczenia wykonania zobowiązania, w wyniku której uzyskali od M. K. (1) pożyczkę w kwocie 450.000 zł, zabezpieczając zwrot udzielonej pożyczki poprzez przewłaszczenie na zabezpieczenie spłaty pożyczki mienie swoich mocodawców B. I. i Z. I. wbrew ich wiedzy i woli, tj. przenosząc na M. K. (1) stanowiące ich własność nieruchomości położone w miejscowości K.gmina W., powiat (...) dla których Sąd Rejonowy w Gorzowie W., VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...), (...), (...) w wyniku czego pokrzywdzeni zostali

doprowadzeni do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 450.000 zł, co stanowi mienie znacznej wartości i utracili własności swoich nieruchomości tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk.

W ocenie sądu analiza całości zebranego materiału dowodowego pozwoliła na uznanie oskarżonych za winnych tego, że w okresie od 26.11.2012r. do 28.11.2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w kwocie co najmniej 450.000 zł doprowadzili Z. I. i B. I. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez utratę własności nieruchomości gruntowych położonych w K.gmina W.powiat (...) stanowiących działki nr (...) (KW (...)), nr (...) (KW (...)), nr (...) (KW (...)) o łącznej wartości 2.264.445 zł w ten sposób, że w związku z zawartą umową z dnia 26.11.2012r., zgodnie z którą A. S. i J. S. zobowiązali się do przeprowadzenia sprzedaży nieruchomości stanowiących własność Z. I. i B. I., a położonych w K.gmina W.powiat (...) stanowiące działki nr (...) (KW (...)), nr (...) (KW (...)), nr (...) (KW (...)) w oparciu o pełnomocnictwo szczególne udzielone notarialnie – wprowadzili pokrzywdzonych Z. I. i B. I. w błąd co do zamiaru wywiązania się ze wspomnianej wyżej umowy tj. wprowadzili w błąd pokrzywdzonych co do zamiaru sprzedaży nieruchomości stanowiących ich własność oraz wprowadzili ich w błąd jako mocodawców co do zakresu pełnomocnictwa udzielonego A. S. w dniu 27.11.2012r. i J. S. udzielonego w dniu 28.11.2012r. i ich wykorzystania, w wyniku czego doprowadzili przy wykorzystaniu pełnomocnictwa udzielonego J. S. do zawarcia w dniu 28.11.2012r. pomiędzy J. S. – pożyczkobiorcą a M. K. (1) – pożyczkodawcą – umowy pożyczki i umowy przewłaszczenia nieruchomości w celu zabezpieczenia wykonania zobowiązania, w wyniku której uzyskali od M. K. (1) pożyczkę w kwocie 450.000 zł, zabezpieczając zwrot udzielonej pożyczki poprzez przewłaszczenie na zabezpieczenie spłaty pożyczki mienie swoich mocodawców B. I. i Z. I. wbrew ich wiedzy i woli, tj. przenosząc na M. K. (1) stanowiące własność pokrzywdzonych nieruchomości położone w miejscowości K.gmina W., powiat (...) dla których Sąd Rejonowy w Gorzowie Wlkp., VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...), (...)(...), w wyniku czego pokrzywdzeni zostali doprowadzeni do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez utratę własności ww. nieruchomości gruntowych położonych w K. o łącznej wartości 2.264.445 zł, co stanowi mienie znacznej wartości, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk.

Sąd doprecyzował opis czynu wskazując, że pokrzywdzeni zostali doprowadzeni do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez utratę własności ww. nieruchomości gruntowych położonych w K. o łącznej wartości 2.264.445 zł, a nie jak wskazał prokurator w akcie oskarżenia iż niekorzystne rozporządzenie mieniem dotyczyło kwoty pożyczki czyli kwoty 450.000zł. Wskazać bowiem należy, że pokrzywdzeni nigdy nie zamierzali uzyskiwać żadnej pożyczki zatem nie doszło do rozporządzenia mieniem w kwocie 450.000 zł. Oskarżeni wskutek wykorzystania pełnomocnictwa uzyskanego od pokrzywdzonych doprowadzili do utraty przez nich własności przedmiotowych nieruchomości. Sąd przyjmując, że niekorzystnym rozporządzeniem mieniem była utrata prawa własności nieruchomości zobowiązany był do dokonania wyceny tej nieruchomości, co też uczynił i na podstawie opinii biegłego Z. J. ustalił, że łączna wartość tych trzech działek wynosi 2.264.445 zł.

Art. 286 § 1 kk określa odpowiedzialność za oszustwo, którym według tego przepisu jest motywowane celem korzyści majątkowej doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez wprowadzenie jej w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranej czynności. Istota tego przestępstwa polega, więc na posłużeniu się fałszem jako czynnikiem sprawczym, który ma doprowadzić pokrzywdzonego do podjęcia niekorzystnej decyzji majątkowej (odróżnia to oszustwo od zaboru i innych przestępstw przeciwko mieniu; T. Oczkowski, Oszustwo jako przestępstwo majątkowe i gospodarcze, Kraków 2004, s. 9 i n.).

Przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej, która może polegać zarówno na uzyskaniu zysku (zwiększeniu aktywów), jak i na zmniejszeniu pasywów. Dążenie sprawcy może obejmować zarówno korzyść dla siebie, jak i dla kogoś innego (art. 115 § 4 kk).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy jednoznacznie, iż oskarżeni od samego początku nie mieli zamiaru wykonania umowy z 26 listopada 2012r. tj. sprzedaży nieruchomości pokrzywdzonych. Już bowiem następnego dnia chcieli zawrzeć umowę pożyczki z zabezpieczeniem w postaci

przewłaszczenia nieruchomości pokrzywdzonych na zabezpieczenie, a stroną tej umowy miała być A. Z.. Po nieudanej próbie z oskarżoną w dniu 27.11.2012r. oskarżeni niezwłocznie zmienili sposób dojścia do celu i kolejnego dnia tj. 28.11.2012r. doprowadzili do udzielenia przez pokrzywdzonych kolejnego, szerszego w swym zakresie pełnomocnictwa dla J. S., a następnie zawarcia przez niego umowy pożyczki z przewłaszczeniem na zabezpieczenie. Wskazać należy, że o zamiarze oskarżonych świadczy również fakt, że nie chcieli by pełnomocnictwo było udzielane w kancelarii notarialnej E. Z. mimo je sugestii w tym względzie, by nie wyszedł na jaw prawdziwy cel tego pełnomocnictwa, a także fakt, że pokrzywdzonemu jako cel kolejnego pełnomocnictwa tym razem dla J. S. wskazali że takie jest życzenie nabywcy nieruchomości – nie chcieli bowiem wzbudzać podejrzeń pokrzywdzonych. Podkreślić należy, że obie kancelarie mają siedzibę w tym samym budynku nie było więc przeszkód by pełnomocnictwo było udzielone u rejent E. Z.. Nadto tak krótki odstęp czasu pomiędzy poszczególnymi działaniami oskarżonych w pełni obrazuje ich zamiar. Dodać należy, że umowa zawarta pomiędzy J. S. a M. K. (1) z wykorzystaniem nieruchomości pokrzywdzonych nie miała nic wspólnego z pisemną umową z dnia 26.11.2012r. Przygotowanie takiej umowy jest przy tym czasochłonne, gdyż jest ona skomplikowana, co tym bardziej wskazuje na zaplanowane działanie oskarżonych. Dodać przy tym należy, że jak wynika z zeznań M. D. już wcześniej bo w październiku oskarżona pytała o pożyczkę na interes życia. Nie budzi przy tym wątpliwości, że oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu. Umowa z dnia 26.11.2012r. pomimo, że zawarta pomiędzy Z. I. a A. S. została podpisana również przez J. S., który był aktywnym członkiem tych negocjacji. Początkowo umowa pożyczki miała być zawarta przez oskarżoną a dopiero z powodów formalnych została zawarta przez J. S.. Pieniądze z tej pożyczki w kwocie 200.000 zł zostały przelane przez M. K. (1) na konto oskarżonej, która tego samego dnia na to konto dokonała wpłaty własnej 200.000 zł, by z tego 390.000 zł przekazać na transakcję walutową. Transakcja z wymianą walut była przy tym wspólną decyzją obu oskarżonych na co wskazują zeznania świadka M. J. (1). Wskazać należy, że oskarżeni celowo wprowadzili w błąd co do zakresu i wykorzystania obu pełnomocnictw udzielonych im przez pokrzywdzonych. Już bowiem przy pełnomocnictwie udzielonym oskarżonej byli oni przekonani, że jest ono wystarczające, a gdy zostało zakwestionowane przez notariusz E. Z. to oskarżeni doprowadzili do podpisania przez pokrzywdzonych pod fałszywym pretekstem kolejnego pełnomocnictwa dla oskarżonego już w dużo szerszym zakresie tj. obejmującym również upoważnienie do przewłaszczenia nieruchomości pokrzywdzonych na zabezpieczenie zobowiązań osób trzecich.

Przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk jest przestępstwem materialnym, którego skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem. Niekorzystne rozporządzenie mieniem powodować musi rezultat w postaci zmniejszenia stanu majątkowego podmiotu, w stosunku, do którego nastąpiło rozporządzenie. Niewątpliwie wskutek działań oskarżonych pokrzywdzeni utracili własność przedmiotowej nieruchomości gruntowej nie uzyskując żadnego ekwiwalentu w zamian.

Odnośnie strony podmiotowej oszustwa to możliwość popełnienia tego przestępstwa istnieje wyłącznie w zamiarze bezpośrednim – kierunkowym, obejmującym zarówno cel jak i działanie sprawcy. Celem działania sprawcy jest osiągnięcie korzyści majątkowej, co jak wykazano miało miejsce w niniejszej sprawie. Sposobem działania sprawców było uzyskanie korzyści majątkowej w kwocie co najmniej 450.000 zł, a zatem w kwocie pożyczki. Sąd wskazał przy tym co najmniej, gdyż oskarżeni byli zainteresowani jak najwyższą kwotą pożyczki, ale o jej wysokości ostatecznie decydował M. K. (1). Działanie takie było objęte zamiarem kierunkowym, gdyż jego celem było osiągnięcie korzyści majątkowej (P. Piątek glosa do wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 1995.02.28, Prok.i Pr. 199 7/11/103).

W przedmiotowej sprawie czyn przypisany oskarżonym stanowił przestępstwo z art. 286§ 1 kk w zw. z art. 294§ 1 kk, albowiem oszustwa w każdym z tych przypadków dotyczyły mienia znacznej wartości tj. powyżej 200.000 zł (art. 115§ 5 kk).

Oczywiście ustalenie umyślności jako znamienia strony podmiotowej czynu zarzucanego oskarżonym nie przesądzało jeszcze o winie J. S.i A. Z., a dopiero ją warunkowało (vide: J.Zientek, „Karygodność i wina jako przesłanki odpowiedzialności”, Prokuratura i Prawo 1998/6). W niniejszej jednak sprawie została spełniona także druga z pozytywnych przesłanek przypisania winy oskarżonym tj. ukończenie przez nich odpowiedniego wieku (J. S.- rok

urodzenia (...), A. Z.– rok urodzenia (...)), a nie zachodziła żadna z negatywnych przesłanek przypisania mu winy (okoliczności wyłączających winę).

Uznając sprawstwo i winę oskarżonych J. S. i A. Z. za udowodnione Sąd Okręgowy przystąpił do procesu wymiaru kary.

Wymierzając kary oskarżonym J. S. i A. Z. za przypisane im przestępstwo Sąd Okręgowy miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 i 2 k.k., a mianowicie dyrektywę dostosowania wymiaru kary do stopnia winy – w tym wypadku umyślnego działania oskarżonych z zamiarem bezpośrednim, dyrektywę społecznej szkodliwości czynów, która w niniejszej sprawie jest znaczna z uwagi na rodzaj i charakter naruszonych dóbr – oskarżeni wystąpili przeciwko mieniu, dyrektywę prewencji indywidualnej - wymierzona oskarżonym kara ma wdrożyć ich do przestrzegania porządku prawnego i zapobiec popełnieniu podobnych czynów w przyszłości, a wreszcie dyrektywę prewencji ogólnej – z uwagi na wysoką społeczną szkodliwość przestępstw przeciwko mieniu konieczne jest uświadomienie, iż takie zachowania jak oskarżonych są nieopłacalne i spotykają się z nieuchronną karą.

Sąd do okoliczności obciążających dotyczących obu oskarżonych zaliczył:

- obiektywnie znaczną wartość szkody wyrządzonej pokrzywdzonym utratę własności ww. nieruchomości gruntowych położonych w K. o łącznej wartości 2.264.445 zł, a zatem wielokrotnie wyższą niż dolna granica czynu z art. 294§ 1 kk
- wysoką społeczną szkodliwość tego rodzaju przestępstw,
- ciężkie skutki jakie pociągnęło za sobą przestępstwo oskarżonych tj. utrata nieruchomości przez pokrzywdzonych.

Na korzyść oskarżonej A. Z. w zakresie przypisanego jej przestępstwa przemawiała z kolei jej niekaralność za przestępstwa.

Na korzyść obu oskarżonych przemawiał fakt zwrotu kwoty 260.000 zł na rzecz M. K. (1), gdyż wywiązanie przez nich z umowy pożyczki wobec M. K. skutkowałoby zwrotem nieruchomości pokrzywdzonym.

Na niekorzyść oskarżonego J. S. przemawiała jego uprzednia karalność również za przestępstwo umyślne podobne tj. przestępstwo przeciwko mieniu. Sąd jednak uwzględnił fakt, że oba skazania spełniają warunki do wydania wyroku łącznego, a także stan zdrowia oskarżonego.

Mając na uwadze wszystkie wyżej wymienione okoliczności obciążające i łagodzące Sąd wymierzył oskarżonym za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294§ 1 kk kary:

- a) oskarżonemu J. S. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33§ 2 kk karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) zł
- b) oskarżonej A. Z. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33§ 2 kk karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) zł.

Wskazać należy, że przestępstwo z art. 294§ 1 kk jest zagrożone karą pozbawienia wolności od roku do lat 10, a zatem kara wymierzona oskarżonym pozostaje w dolnej granicy zagrożenia ustawowego.

Mając jednak również na względzie potrzebę kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a w tym zakresie zwłaszcza zapobieżenie społecznemu poczuciu bezkarności sprawcy i braku odpowiedniej reakcji organów wymiaru sprawiedliwości na popełnienie przestępstwa Sąd na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonym J. S. i A. Z. za przypisany im czyn także karę grzywny. **Ilość stawek dziennych** jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonych i społecznej szkodliwości ich czynu – wyrażający się w wyżej przywołanych okolicznościach łagodzących i obciążających. Jednocześnie biorąc pod uwagę dochody oskarżonych (oskarżony stała renta współwłasność nieruchomości oskarżona wcześniej stały dochód, obecnie działalność gospodarza, mąż ma stały dochód), ich warunki osobiste (oskarżony nikogo na utrzymaniu, oskarżona na utrzymaniu 2 dzieci, mąż pracuje) Sąd ustalił

wysokość jednej stawki dziennej **na kwotę 30 zł**. Tak określony wymiar kary grzywny pozostaje w odpowiedniej relacji do stosunków majątkowych, dochodów oskarżonych i ich możliwości zarobkowych i jako taki nie może zostać uznany za naruszający przepis art. 58 § 2 k.k.

Mając na uwadze dotychczasowy sposób życia oskarżonych J. S. i A. Z., zwłaszcza ich niekaralność za przestępstwa w chwili czynu, Sąd uznał, iż przy wymiarze kary należy dać prymat dyrektywie prewencji indywidualnej w jej aspekcie wychowawczym. W szczególności zaś możliwe stało się przyjęcie, że można co do J. S. i A. Z. skonstruować pozytywną prognozę kryminologiczną, iż pomimo niewykonania wymierzonej kary pozbawienia wolności będą oni przestrzegać porządku prawnego i nie powrócą na drogę przestępstwa. Sąd miał przy tym na uwadze, że przypisane im w przedmiotowej sprawie miało incydentalny charakter. Nie bez znaczenia jest także fakt, iż na gruncie kodeksu karnego stosowanie bezwzględnych kar izolacyjnych jest ostatecznością, zaś ustawodawca dał prymat wolnościowym środkom oddziaływania karnego. Dlatego też Sąd skorzystał z dobrodziejstwa przewidzianego w art. 69 k.k. i warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonej oskarżonym kar pozbawienia wolności, ustalając zarazem 4-letni okres próby wobec oskarżonej i 5 letni okres próby wobec oskarżonego (był uprzednio karany). Tak określony wymiar okresu poddania próbie sprawcy powinien być w ocenie Sądu w zupełności wystarczający dla sprawdzenia, czy przyjęta prognoza kryminologiczna okaże się trafna, czy też chybiona. Uwzględniając znaczny rozmiar szkody spowodowanej przestępstwami w ocenie Sądu okres próby wobec oskarżonych musi być stosunkowo długi, by osiągnąć trwałe efekty wychowawcze.

Pamiętać także należy o tym, że w przypadku popełnienia przez oskarżonych w okresie próby kolejnego przestępstwa będą oni musieli ponieść konsekwencje tego postępowania i liczyć się z tym, że zostanie zarządzone wykonanie kary orzeczonej niniejszym wyrokiem. Ta perspektywa winna powstrzymać oskarżonych od popełnienia kolejnych przestępstw, zwłaszcza przeciwko mieniu, bowiem nawet stosunkowo lekkie naruszenie prawa karnego skończy się nieuchronnym osadzeniem w zakładzie karnym.

Mając na uwadze dobro pokrzywdzonego, które to dobro ustawodawca nakazuje uwzględniać wymieniając wśród podstawowych celów procesu karnego (art. 2 § 3 k.p.k.), Sąd rozważał kwestie obowiązku naprawienia szkody. Stosownie jednak do treści art. 415 § 5 zd. 2 kpk, nawiązki na rzecz pokrzywdzonego czy obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnionego przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. Wskazany zakaz odnosi się przy tym do każdego, określonego w ustawie, przypadku karnoprawnego obowiązku naprawienia szkody - art. 36 § 2kkk, art. 46-47 kk, art. 63 § 3 kk, art. 72 § 2 kk, art. 212 § 3 kk, art. 216 § 4 kk, art. 290 § 2 kk - a więc również do zobowiązania do naprawienia szkody przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary. Zobowiązanie do naprawienia szkody w oparciu o przepis art. 72 § 2 kk, pomimo tego, że ma charakter również probacyjny, jest jednak także bez wątplenia jednym z rodzajów obowiązku naprawienia szkody, zaś zawierający klauzulę antykumulacyjną art. 415 § 5 zd. 2 kpk nie stawia w tym zakresie żadnych dodatkowych warunków różniących poszczególne, uregulowane w prawie materialnym, przypadki jego orzekania (wyrok SN z 2009-09-03 V KK 149/09 Krakowskie Zeszyty Sądowe 2010/2/20, wyrok SN z 2009-12-09, IV KK 354/09, wyr. SN z 26.11.2008 r., III KK 342/08).

Wskazać należy, że obecnie toczy się postępowanie cywilne o unieważnienie umowy pożyczki Sąd Okręgowy w Poznaniu I C 662/13, które dotyczy przedmiotowej nieruchomości. W przypadku utrzymania w mocy nieprawomocnego wyroku nieruchomości ponownie wróci do pokrzywdzonych.

Na podstawie § 14 ustęp 2 punkt 5, § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późniejszymi zmianami) sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz:

c) adwokata Ł. M. kwotę 1.771,20 zł brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu J. S.

d) adwokata M. O. kwotę 1.623,60 zł brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonej A. Z..

Podstawę do wyliczenia przedmiotowych kosztów stanowiła stawka minimalna. Wysokość wynagrodzenia uwzględnia zarówno charakter sprawy jak też wkład pracy adwokatów. Adwokat Ł. M. uczestniczył w 8 terminach rozprawy (600 zł + 7*120 zł=1440 zł netto – brutto 1440 zł *23% = 1771,20 zł. Adwokat M. O. uczestniczyła w 7 terminach rozprawy (600 zł + 6*120 zł=1320 zł netto – brutto 1320 zł *23% = 1623,60 zł

W ostatnim punkcie rozstrzygnięcia na podstawie art. 627 kpk, art. 633 kpk sąd zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe od każdego z nich w 1/2 części, w tym na podstawie art. 1 i art. 2 ust. 1 pkt. 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. 83.49.223 z późn. zm.) wymierzył im opłaty

a) J. S. w kwocie 900 zł (300 zł – opłata od kary pozbawienia wolności, 600 zł od kary grzywny)

b) A. Z. w kwocie 660 zł (300 zł – opłata od kary pozbawienia wolności, 360 zł od kary grzywny)

Zasadą jest ponoszenie przez oskarżonych kosztów postępowania w razie uznania ich winy, jak miało to miejsce w niniejszej sprawie, a Sąd nie znalazł powodu, by z tych kosztów oskarżonych zwalniać (zwłaszcza w świetle ich poprawnej sytuacji majątkowej – oskarżony posiada rentę - uzyskuje stały dochód, oskarżona uzyskiwała dochód w chwili wniesienia aktu oskarżenia a obecnie prowadzi działalność gospodarczą). Udział oskarżonych w procesie był równy nie było zatem podstaw do różnicowania wysokości kosztów należnych od każdego z nich dlatego sąd uznał że powinni je ponieść w częściach równych każdy z nich po 1/2.

SSO Mariola Skierś

ZARZĄDZENIE

1. notować
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcom oskarżonych (2) i oskarżonym z pouczeniem o apelacji
3. za 14 dni lub z apelacją

Poznań 16.04.2015r.

SSO Mariola Skierś